

[Ole Vig Jensen]

»Hvad er begrundelsen for, at ministeren har besluttet yderligere nedskæringer i antallet af hold på landets lærerseminarier, når ministeren i udtalelser til pressen kalder virkningerne af denne beslutning for en dum, dyr og pædagogisk forkert måde at skære ned på?«

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg vil gerne give hr. Ole Vig Jensen oplysning om, hvad der ligger både bag beslutningen om nedskæringerne og bag bemærkningen.

De prognoser, vi har, tyder på, at de hidtidige nedsættelser af optagelseskapa- citeten på seminarierne ikke har været tilstrækkelige til, at man vil kunne undgå endog meget alvorlige beskæftigelsesmæssige problemer i slutningen af 1980'erne og i 1990'erne inden for området af seminarieuddannede lærere. Elevtallet i folkeskolen vil på det tidspunkt være stærkt dalende. I 1994-1995 vil der være knap 200.000 færre elever i folkeskolen, end der er i dag, og samtidig vil der, hvis de nuværende optagelsestal opretholdes, være ca. 25.000 flere seminarieuddannede lærere. Dette betyder, at hvor vi i dag har 10 elever pr. lærer, vil vi på det tidspunkt have lige godt 5 elever pr. lærer. Jeg har derfor følt mig nødsaget til at skære optagelseskapa- citeten ned, sådan at stort set alle seminarier i landet bliver tresporede fra 1982. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg finder ikke, det er nogen ideel løsning. Dels vil undervisningssituationen blive forringet på tresporede seminarier, fordi der i visse tilfælde vil være for få studerende på de enkelte linjehold til at skabe et frugtbart og dermed gensidigt inspirerende undervisningsmiljø. Dels vil der i nogle fag kun være én lærer pr. fag, hvorved det faglige miljø set med lærerens øjne forringes. Jeg håber dog, at den sidste situation vil kunne føre til en højere grad af øget fagligt pædagogisk samarbejde lærerne imellem.

For mig er det utvivlsomt, at den nedsættelse af optagelseskapa- citeten, hvis nødvendighed jeg fornemmer der er en bred tilslutning til, mere hensigtsmæssigt kunne gennemføres ved nedlæggelse af et begrænset antal seminarier. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at mine hidtidige erfaringer har dokumenteret meget klart, at det er så som så med at tilvejebringe det nødvendige politiske

grundlag for en sådan beslutning, ikke mindst når man kommer til det uundgåelige spørgsmål, hvilke konkrete seminarier det kan komme på tale at nedlægge eller at udnytte til andet formål. Af hensyn til seminariernes planlægning for det kommende undervisningsår har jeg altså måttet træffe en beslutning nu her for et par uger siden. Det vil vist med al ønskelig tydelighed fremgå, at det er en beslutning, jeg har truffet uden nogen form for glæde. Jeg vil gerne sige, at jeg deltager overordentlig gerne i en konstruktiv drøftelse af hele denne problemstilling – ikke mindst med henblik på, hvad vi skal gøre i de næstfølgende år.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Mit spørgsmål skal ses på baggrund af, at ministeren har karakteriseret sin egen beslutning som lidet opmuntrende.

Jeg kender selvfølgelig en del af den forklaring, som nu også er givet af ministeren her, og de vanskeligheder, der vil være ved at gøre det på andre måder. Men jeg mener, vi er nået det tidspunkt, hvor vi, før der foretages yderligere nedskæringer i antallet af hold på seminarierne, må have en drøftelse af seminariernes fremtid og også af læreruddannelsens indhold og udformning.

Derfor vil jeg stille det spørgsmål til ministeren, om vi forholdsvis hurtigt kunne få en drøftelse af det overordnede synspunkt, som også må lægges til grund, når det gælder seminariekapa- citeten, læreruddannelsen, og hvad der i øvrigt kunne tænkes at være af uddannelser, som eventuelt kunne anvende den tomme kapacitet, som er i de enkelte uddannelser.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Jeg skal, inden fru Marianne Bentsen-Pedersen får ordet, gøre tinget opmærksom på, at man godt kan trykke på den knap, der tilkendegiver, at man ønsker ordet, så snart man ved, at man gerne vil have dette. Så tændes den grønne lampe hurtigere. Det er uklogt at begynde at tale, inden den grønne lampe lyser, for så er der ikke nogen, der kan høre, hvad man siger. Det kunne jo godt være, man gerne ville have, at der var nogen, der hørte det.